

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑΙ *

Ε'.

Μετά τὴν ἐξέτασιν τῶν μερῶν τούτων ἡ ἐπιτροπὴ ἐχώρησε πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως.

Πρὸ πολλοῦ οἱ ἀρχαιολόγοι εἶχον διαγνώσει ὅτι τὸ "Ἐξω Δίπυλον ἐκεῖτο ἐκεῖ που παρὰ τὸ εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἀνεγερθὲν ναῖδριον τῆς Ἁγίας Τριάδος· μόνον ὅμως κατὰ τὸ 1875 καὶ 1876, δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἀνεσκάφη ὁ χώρος αὐτοῦ, καὶ ἐπανείδον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μετὰ αἰῶνας, ἔργα τῆς κλεινῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐποχῆς.

Ἡ ἡμετέρα ἐπιτροπὴ, — ἂν καὶ οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐπαίρεται ἐπὶ ἀρχαιολογικαῖς γνώσεσιν, ἂν καὶ ἐλάχιστα τυγκινηταί ἐκ τῶν τεμαχίων ἐκείνων τῶν κεράμων, ἅτινα ἀπετέλουν ποτὲ τὸν λύχον γραφῆς τινος Ἀτθίδος, ἢ τῶν τεμαχίων ἐκείνων τῶν μαρμάρων, ἅτινα ἐπελέκησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰκτινίου, ἐπιγράψαντες πόσους υἱοὺς καὶ πάσας θυγατέρας κατέλιπεν ἀποιχόμενος ὁ μακαρίτης Ἀνδροκίδης ὁ Ἀνδροκλέους, Παιανιεύς, — ἡ ἡμετέρα ἐπιτροπὴ θὰ παρακαλεῖ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῇ — καὶ περ μὴδ' ὅπως ἐρωτωμένη, — ὅπως συμβουλεύσῃ, μικράν τινα συμβουλήν, τὴν ἐξῆς :

"Ἄν πρόκειται πάσας τὰς ἀρχαιότητας νὰ ἀναγάγῃ εἰς φῶς ὅπως ἀρῆσθαι κατόπιν αὐτὰς νὰ ὑποστῶσι τὴν τύχην τῶν εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα ἀναρθεῖσάν ἀρχαιοτήτων τοῦ Ἐξω Διπύλου, — καλλίτερον θὰ ἔπραττεν ἀρίνουσα αὐτὰς ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἐξῆς ἀπλοῦστατον λόγον : "Ὅτι οἱ

* Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 401.

σήμερον κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, τοσοῦτον σεβασμὸν καὶ τοσαύτην ἀγάπην αἰσθάνονται πρὸς τὰ τῶν προγόνων αὐτῶν ἔργα, ὥστε καὶ ἡ θεὰ μόνη αὐτῶν διεγείρει τὸ νευρικὸν σύστημα εἰς βαθμὸν ἀνοικανόμενον· πάσχουσι δὲ ἐκ τούτου ὅ,τι ὁ Στρεψιάδης, ὅτε ἐνεπίμπλατο τὴν γαστέρα ζωμοῦ κατὰ τὰ Παναθηναῖα. Ὑπὸ παρομοίου δὲ αἰσθήματος αἰφνης καταλαμβάνομενοι, καὶ ἀκούοντες τὴν γαστέρα κλονιζομένην καὶ διακοκκορυγούσαν, ἀναγκάζονται, — οὐδενὸς ἐκεῖ πρὸς ἐκτέλεσιν φυσικῶν ἀναγκῶν χώρου ἰδιαιτέρου ὑπάρχοντος, — νὰ ἐκτελῶσι ταύτας πρὸ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιοτήτος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ζῆλος τῶν σήμερον Ἀθηναίων πρὸς ἐπισκεψὴν καὶ ἀποθαυμασμὸν τῶν ἐρεσιπίων, ἅτινα ὁ χρόνος κατέλιπεν ἐκ τῶν ἔργων τῶν προγόνων, εἶνε τόσῳ μέγας, — ἀφοῦ δ' ἄσσοι τὴν δευτέραν τῆς Λαμπρᾶς πανηγυρίζουσι περὶ τὸ Θησεῖον, ἀνέρχονται καὶ μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως, — οἱ περὶ τὸ ἔξω Δίπυλον οἰκοῦντες οὐδόπως χορταίνουσι θαυμάζοντες τὰ τετραπλευρικὰ ἢ κυλινδρικὰ μάρμαρα, ἅτινα ἐκεῖ ἀφῆκεν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία. Διό, καθ' ἑκάστην, ἅπαξ καὶ δις τοὺς ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας ταύτης ἀνασκαφέντας λάκκους ἐπισκέπτονται.

"Ἄν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία, ἡ καταρρίψασα τὴν ἐνετικὸν πύργον τὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, διότι ἐβεβήλου τὸν ναὸν τῆς παρθένου παρακείμενος, νομίζει ὅτι ἡ νευρικὴ ταραχὴ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἐπακόλουθα οὐδόπως βεβηλοῦσι τὸ ἔξω Δίπυλον, τοῦνκτιὸν δὲ καλλύνουσι καὶ τιμῶσι αὐτό, — τότε δύναται νὰ μὴ πεισθῇ τῇ συμβουλῇ τῆς Ἐπιτροπῆς.

"Ἡ ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως ὅμως τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως ἐκλεγείσα ἐπιτροπὴ, — ἐλάχιστα περὶ πάντων φροντίζουσα, τοῦτο δὲ κυρίως σκοπούσα, νὰ εὕρῃ τίνα τὰ περὶ τὴν καθαριότητα πλημμελῆ μέρη τῆς πόλεως, — φρονεῖ ὅτι οἱ δυσωδέστατοι ἀπόπατοι, οἵτινες εὐρίσκονται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐν τοῖς λάκκοις, ἐν οἷς τὰ μάρμαρα τοῦ Διπύλου κεῖνται, δὲν εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς καθαριότητος.

Οἱ λάκκοι, οἵτινες 10 καὶ 15 μ. ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀρχαιοτήτων ἐκεῖ ἐσκάφησαν, εἶνε πάντες τόποι ἀφοδεύσεως τῶν περιοίκων. Ἐνῶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεθεώρει τὰ μέρη ταῦτα, ἀκουσίως ἐγένετο αἰτία διαταράξεως τῆς ἡσυχίας πολλῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου ἐν ἀνοικτῶ ὀρίζοντι, ἐξετέλουν μίαν τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν. Παρατήρησε δὲ ὅτι οὐχὶ μόνον ἄνδρες εἰς τοῦτο κατεγίνοντο, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, — μακρὰν ὁμῶς τῶν ἀνδρῶν, ἵνα μὴ παραβλασθῇ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ αἰδώς. Ἀπὸ τῆς ὥρας δὲ, καθ' ἣν εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἀνασκαφέντι χώρῳ, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἀνεχώρησεν, ἐμέτρησεν 20 εἰσέρχομένους καὶ ἐξέρχομένους, καὶ δὲν προσχώρησεν εἰς τὴν ἀπαριθμησιν, ἀποκαμουσα.

Λαβοῦσα δὲ ὑπ' ὄψει ἡ ἐπιτροπὴ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας διὰ τοιαύτας ἐργασίας, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν οὐς εἶδε, κατώρθωσεν, ἀλλὰ τότε μόνον, νὰ ἐξηγήσῃ πόθεν τὸ μέγα ποσὸν τῶν περιττωματικῶν ὑλῶν αἰτίαι εἰς πολλὰ μέρη καθαυτὸ κατακλύζουσι τοὺς λάκκους τοὺς σκαφέντας πρὸς ἄλλον σκοπὸν. Διότι ἀλλαχοῦ μὲν, ὡς κατὰ τοὺς ἐγγύστερον τοῦ φυλακείου λάκκους, τὰ ἀποκρίματα εἶναι πράγματι σπανιώτερα· ἀλλαχοῦ ὅμως ὑψίζονται ἐν εἴδει λοφίσκων, ἀλλαχοῦ δὲ τέλος, ὅπως παρὰ τὰ ἀπομεινάρια ταπεινῆς στοᾶς πρὸς τὸ ΝΑ μέρος κειμένης, καθαυτὸ λίμνας σχηματίζουσι.

Ἦ: νὰ μὴ ἤρουν δὲ οἱ λάκκοι οὗτοι, οἱ φιλόνηρωποι περιοίκοι ἐκτείνουσι τὰς πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐδάφους ἐργασίας αὐτῶν καὶ πέραν ἔτι εἰς μακρὰν ἀκτίνα. Οὕτως ὥστε χωρὶς ὑπερβολῆς ἡ ἐπιτροπὴ δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι, τὸ τριγωνικὸν διάστημα, τὸ ἔχον μίαν μὲν πλευρὰν ἀπὸ τῶν τελευταίων πρὸς τὸν σιδηροδρόμον οἰκίων μέχρι τοῦ φυλακείου τοῦ φυλακῶς τῶν ἀρχαιοτήτων, δευτέρην δὲ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ πυργίσκου τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ

τρίτην ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ σταθμοῦ, — εἶναι ἀπόκατος εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα.

Προσθέσατε εἰς ταῦτα ὅτι τὰ περίξ οἰκόπεδα συνθέστατα δέχονται τὰ ἐκ τῶν κάρρων τῆς καθριότητος σκύβαλα, ὅτι ἐντὸς τῶν λάκκων, τῶν σκαφέντων πρὸς ἀρχαιολογικούς σκοποὺς, πανταχοῦ λιμνάζουσιν ὕδατα καὶ καθιστῶσι μεγάλας ἐκτάσεις πράσινα καὶ δυσώδη τέλματα· προσθέσατε ἔτι ὅτι, ἐκεῖ παρὰ τὴν μάνδραν τὴν χωρίζουσαν τὴν πεδιάδα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, ἡ ἐπιτροπὴ ἀπήντησε νεκρὰ ἔχνη καύσεως ἐνδυμάτων, — βεβαίως, εὐλογιανότως, — καὶ ἔχετε ἀσθενεστάτην εἰκόνα ἐν ἧ διατελεῖ ὁ περὶ τὴν πόλιν οὗτος χώρος.

ΣΤ.

Ἄλλ' ἢ κατὰ τὰ μέρη ταῦτα, ὅσα μέχρι τούδε περιέγραψεν ἡ ἐπιτροπὴ, ἐπιρατοῦσα ἀκαθαρσία, δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ἀστείότης, ὡς παίγιον, πρὸ ἐκείνου τὸ ὅποιον πρόκειται ἢ ἢ ὑμῖν νὰ ἀκούσῃτε.

Ἐπάρχει σχολὴ τις ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν ἐν γένει, ἐσχάτως ἀναπτυχθεῖσα καὶ ἀρκετὰ μεγάλως διαχυθεῖσα ἀνὰ τὸν κόσμον, ἡ σχολὴ τῶν πραγματικῶν, τῶν realistes. Ἡ σχολὴ αὕτη, ἀντιδρῶσα πρὸς τὴν τῶν ἰδεολόγων καὶ τὴν κλασσικῆν, ἀλλὰ κυρίως πρὸς τὴν πρώτην, ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς οὐχὶ τὸ ὑπὲρ φύσιν ἔπρεπε νὰ ζωγραφίσῃ, ἀλλὰ τὴν φύσιν αὐτὴν ἔπρεπε νὰ μιμηθῇ, καὶ ταύτης, καλῆς ἢ κακῆς, πλουσίας ἢ πτωχῆς, εὐπρεποῦς ἢ ἀπρεποῦς, σφριγώσεως ἢ ἀπονενκρωμένης, εὐειδοῦς ἢ δυσειδοῦς, τὴν ἀπεικονίσαι νὰ ἐπιδιώξῃ.

Ἄν τῆς τῶν πραγματικῶν ταύτης σχολῆς ποιητῆς τις φαντασθῇ ποτε νὰ ἀπομιμηθῇ τὸν Δάντην, καὶ εἰς τὴν ἐξεικόνισιν τῶν ἐν τῷ Ἄδῃ μαρτυριῶν, δυσκολεύεται νὰ

εὐρῆ νέας Στύγας καὶ νέας Ἀχερουσίας καὶ νέα βασιανιστήρια, ὅπως ἐν τούτοις τιμωρήσῃ τοὺς δημοτικούς ἀρχοντας καὶ τὰς προϊσταμένους ὑγειονομικὰς ἀρχὰς κράτους τινός, — ἡ ἐπιτροπὴ θὰ συνεβούλευεν αὐτῷ νὰ ἔλθῃ πρὸς μικρὸν ἐν τῷ Β' δημοτικῷ Νεκροταφείῳ, κειμένη εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, ἐντὸς τῆς πόλεως, ἂν θέλετε, καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τοῖς ἐν αὐτῷ κεκοιμημένοις, νὰ χωρήσῃ πρὸς τὸν δυτικὸν περιβάλλοντα τοῖχον καὶ νὰ ὑπερπηδήσῃ αὐτόν. Τοῦτο ἅμα πράξῃ, θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου· διότι θὰ εὐρεθῇ πρὸ εἰκόνας, ἐν μέσῳ ἀρωμάτων, ἅτινα μόνον εἰς παρομοίαν ἀπομίμησιν δαντείου κολάσεως θὰ εὕρουν τὴν ἐκυτῶν θέσιν.

Εἶνε γνωστὸν πόσον δυσκόλως στεροῦνται οἱ ἔχοντες οἰκίας ἐν Ἀθήναις τῶν ἐν βόθροις κρυπτομένων ἀπομεινῶν τῆς τροφῆς, καὶ πόσον πεισιμόνος ἐπιμένουσι νὰ φυλάττωσιν αὐτὰ ἐν τοῖς λάκκοις τοῖς ἐσκαμμένοις ὅτε μὲν ὑπὸ τὰς οἰκίας, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τὰς αὐλάς, πάντοτε ὅμως παρὰ τὰ σφέατα· καὶ γνωστὸν ὅμως εἶνε πόσον δυσκόλως πείθονται οἱ κύριοι οὗτοι μετὰ εἰκοσάδας ἐτῶν νὰ κενώσωσι καὶ καθαρίσωσι τοὺς λάκκους τούτους. Μεθ' ὅλων λοιπὸν τὴν ἐκ τῆς δυστροπίας τῶν οἰκοδομητῶν δυσκολίαν, ἢν εὐρίσκουσιν οἱ νυκτερινοὶ ἐργάται ἐν Ἀθήναις, — ὁ ἐπισκεπτομενὸς τὸν ὀπισθὸν τοῦ Νεκροταφείου χώρον θὰ ἐμολογήσῃ ὅτι, οἱ σκότιοι οὗτοι ἄνδρες, ἐκτελοῦσι τὸ ἑαυτῶν καθήκον, ὅπως ὀλίγοι τῶν λοιπῶν ἐργατῶν. Διότι ἐν τῷ χώρῳ, οὕτινος πρὸ μικροῦ ἐμνήσθη ἡ ἐπιτροπὴ, τοσαύτην ἐκ τῆς ἀνωτέρω ὕλης ἔχουσι συντάξαι καὶ συσσωρεύσει, ὅσην οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς αὐτός θὰ ἠδύνατο νὰ καθαρίσῃ, οὐ μόνον τὸν Ἰλισσὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν Κηρισσὸν καὶ τὸν Ἡριδανὸν καὶ εἴ τινα ἄλλον ποταμὸν ἐν αὐτῷ ἀπολύων.

Ἄν πέρυσιν ἢ προπέρυσιν ἄλλοι ἀγροὶ παρακείμενοι ἦσαν οἱ καρπούμενοι τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου διὰ τὴν γεωρ-

γίαν λιπάσματος, μόνον ὁ ἐπιστάτης τοῦ Νεκροταφείου, ὁ ἱερεὺς καὶ περιοίκοι τινες, δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι, δεικνύοντες τὸν τόπον ubi Troia fuit· ἀληθῶς ὅμως σήμερον οὐδὲν ἄλλο ἐκεῖ φαίνεται ἂν μὴ χλοάζοντες ἀγροί. Ὅτι ὅμως ἐρέτω: δύο ἀγροί, ὁ μὲν ἰδιωτικὸς, ὁ δὲ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, εἶνε οἱ εὐτυχεῖς προνομιούχοι ἐν οἷς ἐρρίφθησαν πάντα τῶν ἀποπίτων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν τὰ περιεχόμενα, τοῦτο ὁ θεὸς δύναται ἰδίαις αἰσθήσεσι νὰ ἀντιληφθῇ ἐρχόμενος ἐν ᾧ χώρῳ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ.

Ὁ ἰδιωτικὸς ἀγρὸς εἶνε κατακεκλυσμένος ἀπὸ ἀκρου εἰς ἀκρον ἐκ τῶν ἀντικειμένων τούτων τῆς ἑλληνικῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, σχηματίζοντων λίμνην ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ὑψίζονται νησίδαι ἐν εἴδει σωρῶν ἀμέτρηται. Καὶ ὅταν ὁ ἀγρὸς οὗτος μόνον ἐκ πετρῶν ἀπετελεῖτο, καὶ τὰ ἀνωτέρω λιπάσματα μὴ ἤρουν νὰ βελτιώσωσιν αὐτόν, — καὶ ἄλλο εἶδος λιπάσματος, ζωικώτερας ἐστὶ ὕλης, προσετέθη. Τὸ σκήνωμα πτωχοῦ τινος ὄνου, ὅστις βασιανισθεὶς καθ' ὅλον τὸν μακρὸν ἢ βραχὺν βίον, ἀναπαύει ἤδη τὰ κεκμηκότα αὐτοῦ μέλη καὶ καταγίνεται, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον φανῇ χρήσιμος τῷ ἀχαρίστῳ αὐτοῦ κυρίῳ, ὅστις καὶ θανόντα βασιανίζει ῥίψας ἐντὸς λίμνης κοπράνων.

Παρὰ τὸν ἰδιωτικὸν τούτον ἀγρὸν κεῖται ὁ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Ὁ ἀγρὸς οὗτος, παρουσιάζων εἰς μέρη πολλὰ λίμνας μικροτέρας καὶ σωροὺς περιττωμάτων, κατὰ τοῦτο διαφέρει τοῦ προπεριγραφέντος, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ φέρει ἐσκαμμένους καὶ ἀνοικτούς δύο τετραπλευρικοὺς λάκκους, τὸν μὲν μήκους μὲν 14 μ., πλάτους 10 καὶ βάθους 1,50, τὸν δὲ ὀλίγον μικρότερον. Τὸν λάκκον τούτων ὁ εἰς ὁ μεγαλύτερος εἶναι ἤδη πλήρως κοπράνων μέχρι τῶν χειλέων, ἀναδίδων ἀποφορὰν, περὶ ἧς μόνον ὁ ὀσφρανθεὶς δύναται νὰ μαρτυρήσῃ, ὁ δ' ἕτερος ἐτοιμάζεται ὅπως πληρωθῇ.

Κατὰ τὰ σύνορα τῶν ἀγρῶν τούτων διέρχεται ὁδὸς ἀγρο-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 400)

Εἰς μάτην ἠθέλομεν ἀποπειραθῆ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὰ αἰτία, δι' ἃ ὁ Μαῦρος προσεκολληθῆ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν Σανούτον. Ἦτο φιλορηχμάτος; Ἦτο φιλόδοξος; οὐδέτερον. Ἦτο φιλόκαινος; Ἦτο βωμαντικὸς ἀφρικανός; Ἦγάπα τὸν περιπετειώδη καὶ τυχοδιωκτικὸν βίον; Ἦσως. Ὁ Σανούτος ἀνεζήτει πρὸ πολλοῦ τοιοῦτόν τι πλάσμα. Εἶχεν ἀνάγκη ἀνθρώπου τινός ἔχοντος τὴν ἀφοσίωσιν ἅμα καὶ τὴν ἀναίδειαν τοῦ σκύλου. Ἐπεθύμει νὰ εἶναι ὡς αὐτός, βέρονος κάρης ἔτ φάλοισι τσόντικος, ἀληθῆς κύων καὶ ψευδῆς κυνικός. Ὅθεν ἡ φύσις εἶχε προλάβει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ταύτην καὶ εἶχε πλάσει τὸν Μαῦρον. Αἱ δύο αὗται φαντασίαι ἀπετέλεσαν συνοικέσιον, καλῶς ἡρμοσμένον. Ἀλλὰ τὰ καλῶς ἡρμοσμένα συνοικέσια εἶναι ἐνίοτε καὶ τὰ ἐγγύτερα πρὸς τὸ διαζύγιον. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Μαῦρος δὲν εἶχεν ὠφελθῆ ἐκ τοῦ συναλλάγματος τούτου,

ἐνῶ ὁ Σανούτος εἶχε καρπωθῆ, κατὰ τὸ φαινόμενον, πάντα τὰ κέρδη. Ἐρωτας, πάθη, ὄργια, ἐκδικήσεις, ὀμότητας, τὰ πάντα εἶχεν ὑπερετήσῃ ὁ Μαῦρος ὑπὲρ τοῦ Σανούτου. Ἄλλ' ἐκεῖνος, ὁ ταλαίπωρος, τί ἀπελαυσεν; Ὑπερέτησέ τι ὁ Σανούτος εἰς τὸν Μαῦρον, ἐμείσπεισεν εἰς ἐρωτὰ τινα αὐτοῦ; Ἐρωτὰ; Ἄλλ' ὁ Μαῦρος οὗτος δὲν ἠγάπα τὰς λευκάς γυναῖκας. Ἠσθάνετο ἀποστροφὴν καὶ ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτάς. Εὐτυχῶς ὑπῆρχον ἐν Βενετία πολλαὶ Αἰθιοπίδες. Εἰ δὲ μὴ, ὁ Μαῦρος θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀπέχῃ ἄκων ἀπὸ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ καὶ θὰ μετεμορφότο εἰς εὐνούχον φυλάττοντα τὸ χαρέμιον τοῦ Σανούτου. Καὶ ὑπὲρ τίνος νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀγνείαν ταύτην, εἰς τίνα νὰ τὴν ἀφιερῶσῃ; Εἰς τὸν Ἀλλάχ; Ἄλλ' ὁ Ἀλλάχ οὐχὶ μόνον δὲν συνιστᾷ τὴν παρθενίαν εἰς τοὺς πιστοὺς λατρευτάς του, ἀλλ' ἐπιτρέπει εὐμενῶς τὴν πολυγαμίαν εἰς αὐτούς. Ἄλλως δὲ, οὐδεμίαν σχέσιν εἶχεν ὁ Μαῦρος πρὸς τὸν Ἀλλάχ. Περιέμενεν ἐξ ἑαυτοῦ τὰ πάντα, καὶ οὔτε τοῦ Ἀλλάχ οὔτε τοῦ Σανούτου τὴν σύμπραξιν ἐδέχθη ποτέ. Ὁ Σανούτος τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἀμοιβαιότητα ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ λίαν ἐνωρίς κατένοησεν ὁ Μαῦρος ὅτι ὤφειλε νὰ ἀρκεσθῆ εἰς μόνην τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην. Διότι αὐτὸς ὁ ὑποσχεθεὶς τὸν προέτρεπε νὰ μὴ πιστεύῃ καθ' ὅλου τὰς ὑποσχέσεις. Καὶ ταῦτα μὲν καλῶς, οὐδ' ἀπῆται ἀμοιβὴν τινα ὁ Μαῦρος.

Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀνακαλύψει παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ ἄλλου εἶδους ἀμοιβήν, τὴν ἀχαριστίαν. Καὶ

οὐχὶ μόνον ἀπλῶς, τὴν ἀχαριστίαν, ὡς καρπὸν ξηρῶν κρεμᾶμενον ἐπὶ θάλλοντος δένδρου, φαινόμενον ὄριμον καὶ διαλυόμενον ὡς κόνιν, ἅμα τῇ ἐπαφῇ τοῦ δακτύλου. Ἀλλὰ τὴν ἀχαριστίαν ἐκφραστικῆν, πᾶνοπλον, πανηγυρικὴν καὶ συνοδευομένην πομπωδῶς ὑπὸ τῶν προπηλακισμῶν καὶ τῶν ὕβρεων. Ἄ, τότε ἡ κακία εἶχεν ἀρχίσαι νὰ φύεται, ὡς μύκης, ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Μιρχάν. Ἡ ὑγρότης τῆς ἐκχυθείσης χολῆς παρήγαγε τοῦτον τὸν μύκητα. Δὲν ἦτο ὄριμον τὸ φυτόν τοῦτο. Δὲν εἶχε σχηματίσει ἀκόμη σχεδὸν ἐκδικήσεως. Ἄλλ' ἐνέβλεπεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐδικαίου ἑαυτὸν διὰ τὴν μνησικακίαν του. Δὲν ἔχρηζε τῆς παρὰ τῶν ἄλλοτριῶν συνειδήσεων δικαιοσύνης. Οὐδεμίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ συνηγορίαν ἐπεκαλεῖτο. Διότι περιεφρόνει πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ βαθείως ἐνστίκτου.

Ὅσον διὰ τὸν Σανούτον, οὗτος ἦτο πολλῷ δυστυχέστερος τοῦ Μαύρου. Ἐκεῖνος μὲν εἶχε παραμυθίαν ἐντὸς του, εὕρισκεν ἁρμονίαν ἐν ἑαυτῷ, εἶχεν ἑαυτὸν σύμμαχον. Ἄλλ' οὗτος; Ὅτε τὸν Μαῦρον, οὔτε τὸν Σανούτον πλέον. Ὁ Μαῦρος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐχῇ τύψεις συνειδήσεως. Πάντα ὅσα ἐπραξεν, ἐπραξεν ὡς ὄργανον τυφλῶν, ἀμοιβῶν ἀποδοσῶν. Ἐθυσίασε τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Σανούτου· ὑπέταξε τὴν θέλησίν του εἰς τὴν ἐκείνου. Ἐπραξε ταῦτα, ὡς ὁ ὑποτασσόμενος εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, ὅπερ δὲν ἐννοεῖ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐρευνήσῃ. Ἐν ἐλλείψει ὑπερφυσικοῦ, ὁ Μαῦρος ὑπέταχθη εἰς τὸν Σανούτον, οὐχὶ διότι δὲν τὸν ἐνόει, ἀλλὰ δὲν ἤθελε

νὰ τὸν ἐρευνήσῃ. Ἡ ἐκπληκτικὴ καὶ ὑψηλὴ σχεδὸν μανία τοῦ ἀνδρός τούτου τῷ εἶχεν ἐμποιήσει ἐξ ἀρχῆς βαθειαν ἐντύπωσιν. Ὁ Μαῦρος ἦτο ἐνθερμος φύσις, περιεφρόνει τὸ καλὸν καὶ ἐπτοεῖτο πρὸ τοῦ κακοῦ. Εἰς τὰ ἄμαρτα αὐτοῦ ὁ Σανούτος εἶχε λάβει κολοσσαίας διαστάσεις, ἦτο φασματώδης ὄραμα, ὅμοιον μ' ἐκείνα, ἅτινα ἐφανρίζοντο εἰς τοὺς παιδικούς οφθαλμούς του, ὅτε ἡ μήτηρ του τὸν ἀνέτρεπε μὲ μύθους περὶ μελανῶν γιγάντων, ζητούντων νὰ ρίψωσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου του τὸν Μωάμεθ. Ὅτε ὁ Σανούτος τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν πιστεύει εἰς θεόν, ὁ Μαῦρος ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ἀγνωστον, ὅτι ἔλυσε τὸ μυστήριον τοῦ ἰδεώδους. Διότι ἀπὸ πολλοῦ ἐπόθει διακαῶς νὰ εὕρῃ ὄν τι ἀνθρώπινον ἢ ἄλλο, κατοικούν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἀλλαχοῦ, ὅπερ νὰ μὴ προσβῇ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα, ἀλλὰ νὰ ἀναπληρῶσιν αὐτὰ δι' ἰδίων σκέψεων. Ἀλλ' ἤδη τὸ ἀγνωστον τοῦτο ἐγνώσθη, τὸ ἰδεῶδες τοῦτο ἠρευνήθη, ἐξητημίσθη καὶ διεσκεδάσθη, ὡς πᾶν ἰδεῶδες. Καὶ τότε ὁ Μαῦρος κατέστη δὺςπιστος, ἀδιάλλακτος καὶ πειραματιστής. Ὡμολόγησε δὲ καθ' ἑαυτόν, ὅτι μετὰ τοσοῦτων ἐτῶν σπουδᾶς ἦτο καὶ μέχρι τούδε τόσοσ ἀμαθής, ὅσον καὶ ὅτε ἐξῆλθε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἀνέβη ἐπὶ τῆς καμήλου, ἦτις τὸν ἔφερε μακρὰν τῆς πατρίδος του. Ἐξώμοσε πᾶν δόγμα, ἀπεσκοράκισε πᾶσαν πρῶτην καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρώπος, ὅστις εἶχε φέρει τὴν ἐπιστολήν,

τική φέρουσα εις τὰ παρακείμενα τῶν δημοτῶν κτήματα, εἶναι δὲ μάλα διαβατική ἡ ὁδός. Αὕτη ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν ἀγρῶν τούτων περιορίζεται διὰ χάνδακος ὅσον ἡμίσεως μέτρου πλάτους καὶ ὁμοίου περιῶν βάρους. Οὗτος ἄλλοτε μὲν ἐχρησίμευε βεβαίως πρὸς παροχέτευσιν τῶν πολλῶν τῆς βροχῆς ὑδάτων· νῦν ὅμως, πληρωθεὶς ἐκ τῶν ὑγροτέρων μερῶν τοῦ ἰδιοτρόπου λιπάσματος, κεῖται ἀχρηστος· διότι ὁ ἥλιος ἐξήρανε τὰ ὑγρὰ ταῦτα μέρη κατὰ μικρὸν, καὶ παρεκώλυσε τὴν περαιτέρω αὐτῶν ῥοήν, καταστρέψας οὕτω τὸ ἔργον τῶν ἀνθρώπων. Ἐκ τῆς ἀπέναντι ὁρίου τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὸ μέρος ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ἐνθα αἱ ἀκαθαρσίαι εἶναι ἀφθονώταται, ὑπάρχει φρέαρ ζῆρὸν βαθύτατον, οὗ τὸ στόμιον κεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ μέρους τούτου ἐνεθύμησε τῇ περιπλανομένῃ ἐπιτροπῇ τὰ ταξείδια τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τὴν διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύδδωος διάβασιν. Καὶ ἐφαντάσθη αὕτη ὅτι οἱ τὴν νύκτα ἐκείθεν ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν τολμώντες νὰ ἐπανακάμψωσι, κινδυνεύουσι διπλοῦν κίνδυνον· ἢ τούτέστιν νὰ πῶσιν εἰς τὴν δίνην τῆς Χαρύδδωος, ἢ νὰ περιπλανώσιν εἰς τοὺς πλοκάμους τῆς Σκύλλης. Καὶ πράγματι, ὅσα ἢ φαντασία παρέστησε τῇ ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν προκειμένων, ἐβεβαίωσαν πολλοὶ τῶν παρακολουθούντων παροίκων, διγνηθέντες ὅτι ἄνθρωποι ἔπασαν ἐν τῷ φρέατι. Τὴν ἀλήθειαν τούτων οὔτε ἐξετάζει ἡ ἐπιτροπή.

Παρατηρεῖ δὲ μόνον ὅτι, ἐξ ὅσων ἤκουσε παρὰ τε τοῦ ἐπιστάτου τοῦ νεκροταφείου, παρὰ τε τοῦ ἱερέως καὶ παρὰ παροίκων τινῶν, αἱ ἐκεῖ λίμναι τῶν δυσωδιῶν μεγεθύνονται ἐν γνῶσει τῆς ἀστυνομίας. Πολλὰκις παρ' αὐτῶν παρεκλήθη ἡ ἀστυνομία, καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν ἐτι Διευθυντοῦ, νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀρᾶς τοῦ δεινοῦ, ὅπερ ἀναγκάζει πάντας μὲν τοὺς κατοίκους νὰ φεύγωσι μακρὰν ἄμα τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, τοῦ δὲ φύλακος τοῦ νεκροταφείου νὰ ἀφῆνωσιν αὐτὸ

ἐρημον· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ πάντοτε ἐκώφευσε, ἐπειποῦσα βεβαίως· βοᾶτε, τοῦτο γὰρ ὑμῖν ἰδίον. Καὶ τοῦτο, πιθανώτατα, διότι ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία δὲν εἶχεν ἐτι κατορθώσῃ νὰ μεταφέρῃ μέχρις αὐτῆς, τὸ κατὰ τὸ 1854 τυπωθὲν βιβλίον, οὗ ἐπιγραφή «Συλλογὴ ἀστυνομικῶν διατάξεων».

Μετὰ τὴν μικρὰν καὶ ἀσθενεστάτην περιγραφὴν τῆς λίμνης ταύτης τῶν ἀνθρωπίνων περιττωμάτων, ἡ ἐπιτροπὴ ἐρωτᾷ ἤδη τὴν ἐταιρίαν, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς καὶ πάντα κάτοικον τῶν Ἀθηνῶν· Πῶς εἶναι δυνατόν εἰς ἀπόστασιν 300—500 μ. ἀπὸ τῆς κυρίας πόλεως, παρὰ ὀλόκληρον συνοικίαν, ἐν ἣ κατοικοῦσιν ἄνθρωποι, οὐχὶ λεπτοὶ, ἀλλὰ ἐργατικοί, ἐργατικώτατοι, ἐν χώρῳ κειμένῳ μὲσω διαφόρων κτημάτων καλλιεργούμενων ὑπὸ ἐνοικούντων ἀνθρώπων, παρὰ τὰ ὅρια ὁδῶν μάλα συγκαζομένων ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὄψιν ὑπὸ νεκροταφείου συνηθέστατα ὑπὸ ἀνθρώπων ἐτισκεπτομένου, — πῶς εἶναι δυνατόν ἢ Ἄρχῃ νὰ ἐπιτρέπῃ παρομοίας — ἔστω ὀσχημίας· πῶς δὲ ἢ Ἀστυνομία, ἢ ἡ τὰ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως διαπεπιστωμένη ὑγειονομικὴ ἐξουσία, ἐν γνῶσει οὕσαι, κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν παροίκων, δὲν παρεκώλυσαν αὐτάς; Παρακαλεῖ δὲ ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴ ἐπιμεινῇ ὁ θελήτων νὰ ἀποκριθῇ, λέγων ὅτι, τὰ κόπανα καὶ τὰ θησιμαῖα ζῶα, ἐρρίφθησαν ἐκεῖ πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν, — ἀπόκρισιν ἄλλως, ἣτις εἶναι καθ' ἑαυτὴν φοβερὰ· διότι ἡ ἐπιτροπὴ εὐρίσκει τὴν ποσότητα τῶν ἐκεῖ συλλεγεισῶν ἀκαθαρσιῶν τόσο μεγάλην, τὸν δὲ τρόπον τῆς συλλογῆς τόσο ἐκτακτον πρὸς λίπανσιν, — ἀφοῦ φυλάττονται ἐν λάκκοις μεγάλοις, — ὥστε οὐδὲ πρὸς στιγμὴν θὰ ἤδύνατο νὰ παραδεχθῇ, — ἂν καὶ ὁμολογῇ ὅτι ἐλάχιστα εἶναι δεινὴ περὶ τὰ γεωργικά, — ὅτι ἡ ἀφθονία ἐκεῖνη τῶν ἀνθρωπίνων περιττωμάτων ἐλύθη ἐκεῖ πρὸς βελτίωσιν τῆς νεότητος τοῦ χώματος τῶν ἀγρῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

κατέβη εἰς τὸν θάλαμον καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Σανούτον. Οὗτος δὲ τὴν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνω:

«Φίλιππὲ μοι κόμη,

Σὰς γράφω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπὶ τοῦ πλοίου μου. Πλέω ἀντικεῖ τῆς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὀλίγα μίλια μακρὰν τῆς Πάτμου, ὅθεν ἀνεχώρησα σήμερον.

Εἶχον ἀπέλθει εἰς Πάτμον, ἵνα ἀνακαλύψω τι περὶ τοῦ γνωστοῦ προσώπου. Εἶχον μάθει ὅτι εὐρίσκειτο ἐν Πάτμῳ.

Ἐπεσκέσθην τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, περίφημον καὶ ἀρχαιότατον ἱδρυμα. Ἐντούτοις οἱ μοναχοὶ οὗτοι καυχῶνται ὅτι εἶναι αὐτόνομοι, ὅπερ ἄδικον. Θὰ τοῖς ἐπιτρέψῃτε, φίλιππὲ μοι κόμη, νὰ ἀπολαύσωσιν ἐπὶ μακρὸν ἐτι τῆς αὐτονομίας τῶν, ἀφοῦ ἔχετε ἐκστρατεύσει μετ' ἐμοῦ ἐν ἰσχυρῶν στόλῳ, ὡς ἤκουσα; Συγχωρήσατέ μοι τὴν παρέμβασιν ταύτην, καὶ κατωτέρω θέλω ἐπανέλθει εἰς τὸ πρόσωπον περὶ οὗ πρόκειται. Εἶναι δικαιοσύνη νὰ ἀρχώσιν οἱ μοναχοὶ πολιτικῶς μιᾶς νήσου ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Εἰς τί χρῆσιμεύουσιν οἱ στρατοὶ καὶ οἱ στόλοι τῆς Βενετίας, ὅτε τὰ παράλια καὶ αἱ νῆσοι τῆς Μεσογείου ἔχουσιν ἄλλη ἄλλον δεσπότην; Πῶς δυνάμεθα νὰ θαλασσοκρατῶμεν, ὅταν δὲν ἀρχώμεν τῶν νήσων καὶ παραλίων; Ὁμιλήσατε περὶ τούτου μετ' ἄγαθόν Πέτρον Ζιάννην; Τί σὰς εἶπεν; Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω τοῦτο. Πρὸς τί λοιπὸν ἐξεστρατεύσατε καὶ τὴν φρεὰν ταύτην, ὅταν θὰ ἀναγνωρίσητε προνόμια ἐδῶ καὶ ἐ-

κεῖ; Καὶ μάλιστα προνόμια εἰς τοὺς καλογῆρους τῆς Γραικικῆς ἐκκλησίας. Μεταφέρατε ἐκ τῶν νήσων τοῦ Ἀδριατικῆς ἐκατοντάδας τινὰς Βενεδικτιῶν καὶ σπειράτε τοὺς εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Τοῦτο θὰ ἦτο καλόν. Εἰ δ' ἄλλως ἐπιβάλετε εἰς τοὺς βαθυπώγωνας τούτους τράγους τῆς Ἀνατολῆς νὰ μνημονεύωσι τὸν Πάπαν ἐν ταῖς τελευταῖς αὐτῶν. Ἄν ὅμως δὲν συναινῶσι, καταλίψατε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην δημοκρατίαν τῶν ῥάσων τὴν φυτρώσασαν παραδόξως εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Δὲν μὰς ἀρκοῦσι τὸσαῦτα ἄτοπα καὶ παραδόξα, ὅσα μένουσιν εἰσαεὶ ἀνερμήνευτα παρ' ἡμῖν; Μὰς εἴλεπε προσέτι καὶ ἡ ἀλλόκοτος αὕτη δημοκρατία τῶν καλογῆρων! Ἄλλ' ἀρκούντως ἐξετάθην περὶ τούτου.

Ἐπανερχομένη δὲ εἰς τὸ προκείμενον, σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν εὗρον τὴν ζητούμενην, ὅπως κατ' ἀρχὰς ἠλπίσα. Ἄλλ' ἀντ' αὐτῆς ἐγνώρισα μοναχὸν τινα, ὅστις τὴν εἶχε γνωρίσει. Μ' ἐπληροφόρησε δὲ οὗτος ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἦτο τῷ ὄντι ἐν Πάτμῳ αὕτη καὶ εἶχεν ἐνδυσθῆ τὸ σχῆμα τῆς μοναχῆς. Ἄλλ' αἰφνιδίως πρῶταν τινὰ ἐφόρσε πάλιν τὰ κοσμικὰ ἐνδύματα καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Πάτμου. Ὡς ἔμαθε, μοι εἶπεν ὁ μοναχὸς, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς χωρίον τι, οὗ τὸ ὄνομα δὲν εἰδεύρει, καὶ κατ' ἄλλους μὲν ζῆ αὕτη εἰσέτι, κατ' ἄλλους δὲ, καὶ αὕτη εἶναι ἡ πιθανωτάτη γνῶμη, ἀπέθανεν. Ὡστε, ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ, συγχωρήσατέ τιν, φίλε μου, καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε πλέον περὶ αὐτῆς. Δὲν αἰσθάνομαι οὐδὲ τὴν δύναμιν νὰ σὰς συλληπθῶ. Αἱ φίλαι καὶ αἱ ἐρω-

ΕΠΕΡΑΣΑΝ

Ἐπέρασαν καὶ ἡ γιορταῖς, Χριστοῦγεννα καὶ Φῶτα, τ' Ἀπ Βασίλη ἡ γιορτὴ, καθὼς καὶ τ' Ἀπ Γιάννην καὶ πάλι ὁ Χριστοῦλης μας ἑγεννήθηκε σὰν πρῶτα, καὶ πάλι τὸν βαπτίσαμε ἐκεῖ ἵστὸν Ἰορδάνη. Νισάφι πρὶ Πανέλληνας, ἡ τὴση τεμπελιά, ἡ τούρταις, τὰ Καλλήμερα, τὰ γλέντια, τὰ βιολιὰ.

Ἐκεῖνο τῶν Ἀγίων μας τὸ φοβερὸ ἀσκέρι ὡσὰν ἀκρίθα ἔπεσε ἀπάνω ἵστὸν Ἑλλάδα, καὶ μὰς ἀφίνει πάντοτε χωρὶς δουλειὰ ἵστό χέρι πότε Ἀγίου ὄνομα, καὶ πότε ἡ λιακάδα. Τί διάβολο! ἐδῶ καθεὶς εὐρέθηκε ν' ἀγίαση, καὶ ὁ ἥλιος μόνον ἔγινε γιὰ τὴ δική μας πλάσι;

Ἦ σὺ, λιακάδα ποθητή, καὶ σὺ, Ἀγιοσύνη, ἀρήσατε, παρακαλῶ, τοὺς Ἑλληνας ἡσυχούς. ἂν εἶς γιὰ ἴλιγο λείψετε ἀπὸ τῆς Ρωμηροσύνης, βεβαίως τότε ἔγὼ δὲν θ' ἀραδεύω στίχους. Ἀρήσατε ἀπ' ἐπάνω μας νὰ φύγῃ ἴλιγη ψώρα, καὶ τότε ξαναέρχεσθε μετ' ἐτὴ δική μας χώρα.

Βρὲ ἤλιε μου, βρὲ Φοῦδὲ μου, βρὲ κύριε Ἀπόλλων, γιατί τὸ ζηλευτό σου φῶς ἐδῶ νὰ συγκεντρώνη; ὦ! χύσε τὰς ἀκτίνας σου ἵστὸν παγωμένον Πόλον, καὶ ἂς γίνουμε καὶ ἔμεεις γωνιά κατεφυγμένης ζώνης, νὰ πῆξουν τὰ πελάγη μας, νὰ πῆξουν τὰ νερά μας, ἀλλὰ νὰ πῆξουν μετ' αὐτὰ καὶ τ' ἀπηνια μυαλά μας.

Σύρτε καὶ εἶς ἀπ' τοὺς Ρωμηούς, κορμιὰ τρισαγγιασμένα τὸ ὄνομά σας ἄς γραφῇ καὶ εἰς ἄλλα καλανδάρια· ἐμεῖς νὰ ἔχομε πολλούς, καὶ οἱ ἄλλοι οὔτε ἕνα; ἀπ' τὰ φιλιὰ μας χόρτασαν τὰ θεῖά σας ποδάρια. Ἄπο ἁγίους πλημμυρεῖ ἡ κάθε ἐκκλησιά... ὦ! ἄς γενοῦν καὶ οἱ Ἅγιοι μετ' ἄλλους μοιρασιά.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγαπηταῖς μας Σγόλαις, ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε μ' ἀξένοιαστη γαλήνη, καὶ τώρα ἄς δουλέψουμε μετ' ἕνα ὄλοι καὶ ὄλαις, νὰ ἴδουμε καὶ ἡ πολιτικὴ τί διάβολο θὰ γίνῃ! Θὰ πῆσῃ καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἡ θεὸς νὰ στέκῃ ντοῦρα; ὦ! Ἐλα, ἀρχίσε, Βουλῆ, ν' ἀρχίσῃ καὶ ἡ μουρμούρα.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιτροπὰς συνέστησεν ἡ ἀντιπολίτευσις διὰ νὰ κανονίσωσι τὰς εἰσακτάς οικονομίας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῆς Κυβερνήσεως· ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν ἀρκοῦσιν αἱ πέντε ἢ ἕξ ἐπιτροπαὶ αὐταῖς· καθῆκον ἔχει νὰ οἰκονομήσῃ καὶ ἄλλα πολλὰ κακῶς κείμενα παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ τοῖς φίλοις αὐτῆς, ἄνευ τῆς διορθώσεως τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκη πάντοτε ἐνοχλήματα εἰς τὴν πορείαν τῆς. Ἀνάγκη ὅθεν νὰ συσταθῇ καὶ ἄλλας ἐπιτροπὰς, αἱ ὅποια νὰ συσχεθῶσι περὶ τῶν εἰσακτῶν οικονομῶν εἰς τὰς ἀμειλίκτους εὐφυλογίας τοῦ Καλλιγᾶ, εἰς τὸ αὐθαδέξ ἐξάπλωμα τοῦ Ῥάλλη ἐπὶ τοῦ

Κατεσκευάσε δὲ ἄλλην ἐπιστολὴν, πολὺ μακροτέραν, καὶ τὴν ἐπέμφε πρὸς τὸν Μάρκον Σανούτον.

Οὗτος δὲ τὴν διήλθε δις ὄλην, μετ' ἄκρας προσοχῆς, κα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σύννοος.

Εἶτα δὲ ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κομιστὴν.

— Τίς σοι ἔδωκε τὸ γράμμα τοῦτο, φίλε μου; τὸν ἠρώτησεν.

- Ἡ κυρία Καικιλία, ἐξοχώτατε.
- Ἡ ἰδία;
- Ἡ ἰδία.
- Ὁ Σανούτος ἐσκέφθη πάλιν.
- Καὶ σοὶ παρήγγειλε νὰ μοὶ τὸ φέρῃς;
- Ναί, ἐξοχώτατε.
- Μετ' ἐπὶ πλοῖον ἦλθες;
- Μετ' ἐπὶ σαλοῦπαν τῆς κυρίας Καικιλίας.
- Πόσα πλοῖα ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν τῆς αὐτῆ;
- Δύο. Τὴν γαλέραν, καὶ τὴν σαλοῦπαν, μετ' ἐπὶ πλοῖον ἦλθε.
- Ἄλλ' εἴξευρες ὅτι εἶμαι εἰς τὴν Σαντορίνην;
- Ἐσομπεράνα, ὅτι αὐτὸς ἦταν φυσικὰ ὁ δρόμος τῆς ἐξοχώτητός σας.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

Ἦς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἡ γυνὴ ἣτις εἶχε γράψῃ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν, ὡς πρόσχημα καὶ ὡς δέλεαρ μόνον εἶχεν ἐπιδείξει πρὸς τὴν μοναχὴν Ἀγάπην τὸ ἐπιστόλιον, ὅπερ ἔγραψεν ἐνώπιον αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν προυτίθετο νὰ τὸ πέμψῃ.

Καικιλία».

ύπουργικῶ του ἐδωλίου, εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, εἰς τὰς διακοπὰς τοῦ Μπουλεῶ, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῇ Βουλῇ Μανδαλομαχίαν, ἀναγγέλλεται ἐκ Πατρῶν ἡμεπίσημος συμπλοκὴ ἐν τῇ πρωταγωνιστοῦσι πάλιν δύο βουλευταί, οἱ κύριοι Φωτῆλας καὶ Ν. Πετιμεζᾶς. Ἐν θερμῇ συζήτησει ἐντὸς καφερείου περὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων τόσον, φαίνεται, πειστικῶς ὠμίλησαν περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐπιβαλλομένων φόρων οἱ ἀνωτέρω κύριοι, ὥστε οἱ παριστάμενοι, φορολογούμενοι πάντες, παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των, ἔσπευσαν νὰ καταβάλλωσι πάραυτα τοὺς φόρους των—ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῶν δύο βουλευτῶν.

Ὁ φοβερός αὐτὸς ἄνεμος, τὸν ὅποιον μᾶς ἐφιλοδώρησαν τὰ Θεοφάνεια ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ περιφέρει τὸ κράτος του, ἀπληγῆς κυρίαρχος, ἐπὶ τῶν καλομαθημένων Ἀθηνῶν μας. Ἀφοῦ ἐξήντηλησεν ὅλον τὸν περιφανῆ κοινοτόρον του, τὸν ὅποιον μᾶς ὑποχρέωσε νὰ δεχώμεθα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, τῶν προσώπων μας καὶ ἐντὸς τῶν πνευμόνων καὶ τῶν στομάχων μας ὡς καταπότια, ἔθηκεν εἰς ἐνέργειαν ἡδὴ καὶ τοὺς λίθους τῶν ὀδῶν, ὡς ἂν ἐλέγαμεν τὸ βαρὺ πυροβολικὸν καὶ ἀπειλεῖ ὄχι πλέον ἀποτυφλώσει καὶ κατακπώσει μόνον, ἀλλὰ καὶ μώλωπας—Θεὸς φυλάξει—καὶ ματογυαλιῶν σπασίματα. Τὰς πλείστας ὁδοὺς τὰς ἔχει ἀφίσει καταφαγωμένης ξηρᾶς καὶ γυμνᾶς εἰς τρόπον ὥστε ὁμοιάζουσι μὲ τὰς ἐδῶ καὶ ἔχει προβαλλούσας αἰγμᾶς τῶν λίθων, ὡς θησιμαῖα ἠλιόβρωτα, ἐφ' ὧν ἡ καταρρέουσα σὰρξ ἀποκαλύπτει πολλαχῶς τὰ κόκκαλά του. Προχθὲς τὸ ἔσπερας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου συνητήσαμεν γραιῖαν ἀγωνιωδῶς παλαιούσαν κατὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ ἀνέμου· συνῆγε τὰς δυνάμεις τῆς, συνεσπειροῦτο ἐπὶ τῶν τοίγων τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐσύρετο εἶτα ἐπ' αὐτῶν, βαδίζουσα, διὰ νὰ ἀπαλλαγθῇ τῶν περιπτύξεων τοῦ ὁ ἀνάνδρου! θυμωμένος διότι εὗρισκε τύσον ἐρήμους ἀπὸ κυρίας τοὺς δρόμους του, ὡς νὰ μὴ ἦτον ὁ ἴδιος αἴτιος τούτου, τὰ ἔβαλε μὲ τὸ γῆρας, καὶ ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὴν ρίξῃ κάτω, νὰ τὴν κάμῃ νὰ πετάξῃ διὰ νὰ γελάσῃ.

Ἐὰν δὲν ἔχετε τί νὰ κίμετε κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ δωματιοῦ σας, ἐὰν ἐβαρύνητε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας σας καὶ τὸ βιβλίον μὲ τὸ ὅποιον περνᾶτε τὴν ὥραν σας, ἐὰν χασμάσθε καὶ εἰσθε πλήρης τῆς μακρίας ἐκείνης ἀκηδίας, σὰς συμβουλεύω, ῥομαντικέ μου ἀναγνώστα ἢ ἀναγνώστρια, νὰ πλησιάσθε τὸ κάθισμά σας εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ διασκεδάσθε ἀκόπως μὲ τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ μας. Προχθὲς τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα καὶ κατάμαυρα σύννεφά του ἦσαν γραφικώτατα ἔτρεχον, ἔτρεχον ἀδιάκοπα κυνηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἄλλοτε παρίστων εἰς τοὺς ὀφθαλοὺς παραδόξους καὶ συγκεχυμένους μορφάς, ὡσεὶ ἀπειρομεγέθων πτηνῶν, ἀγγελῶν ἰπταμένων, ἄλλοτε δὲ ἡ ἐπιμόνος προσηλωμένη πρὸ τῆς θέας των φαντασία τὰ διέβλεπεν ἐξαφικῶς ὡς μυστηριώδεις μελανοπτέρυγας ἀγγέλους σπεύδοντας πρὸς τέλειαν τῶν θείων ὑπηρεσιῶν των ὕστερον ἄλλα συμπλέγματα καταλειπῶν νεφῶν ἐξορμῶντα ἐξηγνίζον τὰ μαύρα καὶ πάλιν ἐκεῖνα ἐπανήρχοντο, καὶ ἐτελεῖτο διαρκῆς μεταξὺ αὐτῶν πάλη, ὡς ἡ ἐν τοῖς συναξαρίοις ἀναφερομένη μεταξὺ ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων.

Χθὲς πάλιν ὁ οὐρανὸς μας ἦτο πεδίον Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων μεταξὺ τοῦ ἡλίου πειρωμένου νὰ ἀναλάβῃ τὸ σκήπτρον

του καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιμένουτος νὰ διατηρῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τὰ νέφη του. Καὶ ἐναλλὰξ πότε μὲν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου κατήρχοντο θερμαί μὲχρι τῆς καρδίας μας, πότε δὲ ἡ ὑπερσχύουσα σκιά μᾶς ἔκαμνε νὰ κρυθώμεν περισσότερο.

Ἡ μεγάλη παράγκα — τὸ κολοσσαῖον ὀπωρωπωλεῖον τῆς κεντρικῆς ἀγορᾶς — ἐγέννησε δύο νοστιμώτατα παραγκάκια — ἀληθινὰ παιδιὰ τῆς, — ἐξω τῆς μεγάλης θύρας τῆς ἀγορᾶς, τὸ ἓνα ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου, τὰ ὅποια διευθύνουν οἱ ἐπὶ δεκαετηρίδας συνεργασθέντες ἐν τῇ Μεγάλῃ Παράγκᾳ, τὸ μὲν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀγορᾶς ὁ **Ἰωάννης Καλογιάννης** ἢ **Ῥέκας**, δραστήριος, γλυκόλογος, τιμιώτατος, τὸ δὲ ἄλλο ὁ **Ἰωάννης Κόνσολας**, μὲ ἀληθῆς παράστημα κόνσολα, γεμάτος ζωὴ καὶ παλληκαριά. Οἱ δύο νέοι διευθύνται τῶν εὐμορφωτάτων αὐτῶν ὀπωρωπωλεῖων φιλοτιμούμενοι νὰ συστηθῶσιν εἰς τὸ κοινόν, κατεκρίθησαν τὰ παραπήγματα τῶν μὲ τὰ ὠραιότερα ὀπωρικὰ τῆς ἐποχῆς, ζαχαρωμένους χουρμάδες, σμυρναιῖκες σταφίδες, μαλακαῖς σάν τῆς σμυρναιῖσες καὶ ξανθαῖς ξανθαῖς, σῦκα, πορτοκάλια, μανδάρinia, ὅλα τὰ ζωγραφικώτατα φρούτα καὶ τὸ καλλίτερον φρούτο — ἡ εὐγένεια καὶ ἡ προθυμία καὶ ἡ εὐλιχρίνεια τῶν διευθυνόντων Καλογιάννη καὶ Κόνσολα. Τὰ συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς ὀπωροφάγους, δηλαδὴ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους.

Ὁ κ. Θ. Δεληγιάννης διὰ τῆς *Πρωτᾶς* ζητεῖ ἐν συνοφρώμα τοῦ βασιλέως ἐναντίον τοῦ Ὑπουργείου, ὅπως πέσῃ βασιλικῶς, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ πέσῃ κοινοβουλευτικῶς. Καὶ μετὰ τὸ συνοφρώμα αὐτὸ ὁ αὐτὸς κ. Θ. Δεληγιάννης διὰ τῆς αὐτῆς *Πρωτᾶς* θὰ ζητήσῃ ἐν μειδίᾳ τοῦ βασιλέως διὰ νὰ ἔλθῃ πρωθυπουργὸς διὰ τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ διὰ τῆς Βουλῆς.

Ἰδοὺ καὶ μερικαὶ ἐπιγραφαὶ αἱ ὅποια εὐρέθησαν εἰς ἓνα Δημοκρατικὸν Σύλλογον τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσελλον νὰ γίνονιν τὰ ἐγκαίνια τῆς προτομῆς τοῦ *Ὀμπερτάνη*, διὰ βόμβας ἀπειλήσαντος ἐν Τεργέστη τὸν Αὐτοκράτορα, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπαγχονισθέντα: *Πόλεμος κατὰ τῆς Αὐστρίας!* — *Ἡ Αὐστρία εἶναι ἡ Kirra τῆς Εὐρώπης*· δεσποτισμὸς, βαρβαρότης, στασιμότης, *Ματσίνης*. — *Ἡ Αὐστρία εἶναι δολοφόνος, ἐν Βρετανίᾳ, ἐν Μιλάνῳ, ἐν Σεραγιέβῳ. Γαριβάλδης*. — *Ἀκόμη μιὰ φορὰ κατὰρα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Καρδούτσης*. — *Ἄισχος εἰς τὸν Αὐστριακὸν συνταγματάρχην!* Ἐννοοῦν δὲ τὸν Βασιλέα Οὐρβέρτον, εἰς δὲ τὸ 1881, ὅτε ἐπισκέψθη τὴν Βιέννην, ἀπενεμήθη ἡ τιμὴ τῆς ἀρχηγίας Αὐστριακοῦ συντάγματος. Πῶς σὰς φαίνονται;

Κατὰ τὸν ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτὴν τῶν ἑσῶν, γαλλικῆ κυβέρνησις ἀποστέλλει ἐνταῦθα τὸν κ. π. ο. λ. *Ῥέυ* χάριν ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τῆς Κωπαίδος.

Καὶ εἰς τὴν ἀμερικανικὴν πόλιν Βαλτιμὸρ μαίνεται ἡ εὐλογία. Ἐν τούτοις αὐθωρεὶ διορίσθησαν ἑκατὸν ἑκτακτοὶ ἰατροὶ ὅπως περιφερόμενοι ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ἐμβολιάζουσι τοὺς κατοίκους. Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ κυλιόμεν τὸν **μοναδικόν** μας Σίσυφον νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ἐπιστατῇ ὁλόκληρον Νοσοκομεῖον.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ πρώτη τοῦ Νέου Ἔτους ἐβδομάς παρήλθε χωρὶς ν' ἀφίση σπουδαία τῆς διαβάσεως αὐτῆς ἔχνη. Μετὰ τὴν ζῶην, τὴν κίνησιν τὴν ποικιλίαν τῆς πρωτοχρονιάς, πάλιν ἡ συνήθης μονοτονία μας. Ὁ ἡμεροδείκτης ἤρξατο ἀποτινάσσειν ἀνὰ ἐν τὰ φύλλα του καθ' ἑκάστην καὶ ἡμεῖς τὰς ἡμέρας μας, ὅλας ὁμοίως· κεκομμένες καὶ ὁμοίως τετυπωμένες καθὼς τὰ φύλλα ἐκείνου.

Τὰ ἀνάκτορα ἐπρονόησαν ἐφέτος νὰ παρατείνωσιν ἐπὶ πλέον τὰς τέρψεις, αἱ παρέχουσιν ἐτησίως πρὸς τοὺς πιστοῦς των ὑπηρεσίους διὰ τῆς εἰκοσιτετραχόρου ἀναβολῆς τοῦ μεγάλου χοροῦ τῆς 1ης τοῦ ἔτους. Ἐσκέφθησαν λίαν ὀρθῶς ὅτι ὁλος ὁ Κόσμος ἠγγρύπνησε χαρτοπαικτῶν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς, ὅτι εἴτε κερδίξων τις εἴτε χάνων πάντοτε τὰράσσεται ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ, ἂν μάλιστα τυγχάνει νευρικός, ὅτε καλὸν θὰ ἦτο ὡς *μαλακτικόν* μὲν νὰ παράσχωσι μετὰ τὰ Κύριε ἐλέησον τῆς δοξολογίας, τὸ *γάντε* τῆς Βασιλίσσης πρὸς ἀσπασμόν, ν' ἀφίσουν ἔπειτα τὸν κόσμον νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὰς 8 εἰς τὰ σπιτάκια του, διὰ νὰ βρεμβάσῃ καὶ ὄνειρευθῇ τὴν μέλλουσαν ἀπόλαυσιν τοῦ χοροῦ τῆς Κυριακῆς. Ἐπειτα ἀκόμη ἐφρόντισαν οἱ γάλοι τοῦ σουπε νὰ μὴ εἶναι τόσον παχεῖς καὶ χαλάσουν τὰ στομάχια τῶν κεκλημένων, αἱ *σαμπάραι* νὰ μὴ εἶναι τόσον δυνατὰ καὶ ζαλίουν τὸν κόσμον, πρὸ πάντων δὲ τὰ φασόλια νὰ εἶναι καλόφραστα διὰ νὰ γίνουιν εὐπεπτοὶ αἱ σαλάται. Καὶ νὰ λέγουιν ὕστερα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς φιλοσόφους καὶ ὅλας μητρικὰς μερίμνας τῆς Αὐλῆς, ὅτι τάχα ἡ ὑπερήφανος αὐτὴ κυρία δὲν τὰ ἔχει καθόλου καλὰ μὲ τὸν κόσμον!

Εἰς τὸν χορὸν ὅλοι λέγουιν ὅτι καυσοχαριστήθησαν ἐφέτος, ἐφαγον λαμπρὰ, ἐχόρευσαν θαυμάσια. Καὶ μόνον ἐξῆνισαν καὶ ξυρίζουσιν ἀκόμη τὰ μούτρα των μερικοὶ ὁμογενεῖς, καὶ ἔσκασαν ἐκ ζηλοτυπίας πέντ' ἑξ' ἀλλήλων καὶ κυρίαὶ διὰ τὸ engagement ἐνὸς τετραχόρου — ἀξίας ἑκατὸν καὶ πεντηκοντα ἀκόμη χιλιάδων φράγκων. Τοὺς εὐαισθητοὺς ἐτάραξεν ὀλίγον καὶ ὁ χορὸς λέγει τοῦ βασιλέως μετ' ἀγνώστου τινος κόρης Βρεττανίδος, εὐειδεστάτης ξανθῆς. Καὶ διατὶ τάχα, κύριοι; Σεῖς ἐξεδηλώσατε τὴν πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν εὐγνωμοσύνην σας διὰ τηλεγραφικῶν συγχαρητηρίων καὶ ἀδριάντων τοῦ Γλάδστωνος, δὲν ἐπιτρέπεται τάχα καὶ ἄλλος τρόπος πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πανελληνίου τούτου αἰσθήματος, ἐκφραστικώτερος ἅμα καὶ πρακτικώτερος;

Ἦρχισαν καὶ αἱ δωρεαὶ τοῦ ἔτους. Καὶ δωρεαὶ ζευγαρωταί. Ἐκατὸν χιλιάδων ἢ μία καὶ πενήντα ἢ ἄλλη. **Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες** ὑπὲρ τοῦ θεραπευτηρίου τοῦ Βυαγγελισμοῦ! Εἶνε δωρεὰ μεγάλη, κολοσσαία, ὅ,τι θέλετε, μόνον δὲν ἐννοσοῦμεν κατὰ τί εἶνε καὶ διατὶ ὠνομασθῇ ὑπὸ τινος ἐφημερίδων **Βασιλικῆς**; Καὶ διατὶ ὄχι *Μαροῦλα*, *Γαροῦφω*, *Τριανταφυλλιά*; Βασιλικῆς; ἀλλὰ βασιλικῆ προσφορά θὰ εἴπῃ τὸ πολὺ **δύο χιλιάδες** . . . πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν. Ἐχομεν καὶ μουσαφιρέους βλέπετε καὶ πᾶνε ἴπολλά τὰ ἐξοδα!

Δὲν εἰξεύρετε ποῖον συγκίνησιν ἐνεποίησεν εἰς ἅπαν τὸ γαλλικὸν ἔθνος τὸ συλληπητήριον τηλεγράφημα τοῦ Δημοτικού συμβουλίου Σκοπέλου πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γαμβέτα. Τὸ τηλεγράφημα γραφὲν ἐν συνεργασίᾳ ὄλων τῶν γαλλομαθῶν τῶν Σποράδων Νήσων λέγεται ὅτι εἶχεν ὡς ἐξῆς: *Αἰ ἀντέλω ντὲ γκράν Γαμβέττα δὲ κοσῆγι γτιμοτικ ντὲ Σκοπελὸς κτ.λ. κτ.λ.*

Τὸ τηλεγράφημα συνετάχθη οὕτω δι' ἑλληνικῶν γραμμάτων διότι ὁ τηλεγραφητὴς δὲν ἤξευρε γαλλικά.

Ὁ καιρὸς ἀγρίψε μὲ τὰ σωστά του, ὅλα τὰ ντζάκια καὶ αἱ θερμάστραι ἤρχισαν νὰ λαμπυρίζουσιν ἐκ τῶν φλογῶν. Ὁ Ἰανουάριος καὶ καλὰ ἐννοεῖ μὲ τὰ χιόνια του φαίνεται νὰ φασκιώσῃ ὡς φιλόστοργος πατὴρ τὸ ἄρτιγενὲς νηπίον του, τὸ φέρον ἀντὶ ὀνόματος τὸν ἀριθμὸν **1883**.

Ἄνεμος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν Θηραϊκῷ πλοίῳ:
Ὁ Μ. Β. ἐρωτᾷ τὸν Μ. Ν. Ἐχει ὑπόγειον τὸ μαγαζί σου;
Μ. Ν. Ἐχει.
Α. Β. Μεγάλο ἢ μικρὸ;
Μ. Ν. Μέτριον, χωρεῖ ἴσα μὲ ἑκατὸ βαρέλας κρασί.
Α. Β. Μαῦρο ἢ ἄσπρο;

ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

[ΕΙΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ]

Τῆ 10 Ἰανουαρίου 1883 (ν).

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν εἰθισται ν' ἀνταλλάσσονται τὰ ἐνιαύσια δῶρα, ἐορτάζεται ἐν Γερμανίᾳ ὅσον σεμνῶς τόσον καὶ πανηγυρικῶς. Ἀπὸ μὲν τὰ καταστήματα στολιζόνται μὲ τὰ ὠραιότερα ἀντικείμενα, ἅτινα ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν, ἑκατὰ παραπήγματα πῆγνυνται εἰς τὰς κυριώτερας πλατείας, εἰδικὰ θεάματα καὶ εἰδικαὶ διασκεδάσεις ὀργανίζονται καὶ τὰς κεφαλὰς ὄλων κατέχει ἡ μέριμνα τῶν ἀνταλλαγθησομένων δώρων. Ἡ μήτηρ συνομοτεῖ διὰ τὰ πρὸς τὰ τέκνα τῆς δῶρα, ὁ σύζυγος διὰ τὰ πρὸς τὴν σύζυγον, ὁ ἐραστής διὰ τὰ πρὸς τὴν ἐρωμένην, ἡ σύνοικος διὰ τὰ πρὸς τὸν σύνοικον. Μυστηριώδεις ἐξοδοὶ ἐκ τῆς οἰκίας, πολῦφοροι περιπλανήσεις πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ προμελετηθέντος, ἐπιμελῆς ἀπόκριψις τοῦ ἀγορασθέντος καὶ εἰς τὸ βάθος ἢ ἀπόλαυσις ἐκπλήξεως, συγκινήσεως, χαρᾶς, εὐχαριστιῶν, φιλημάτων. Ἰδοὺ ἡ σκηνογραφία τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν δώρων.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, τὸ δένδρον στολιζέται μετ' ἐπιμελείας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πτωχοτάτην οἰκογένειαν, καὶ ἀνάπτονται ἀφθονα τὰ ἐπ' αὐτοῦ πολύχρωμα κηρία καὶ παρατίθεται παρ' αὐτὸ ἡ τράπεζα πλουσία καὶ πρὸ τοῦ καθεσθῆναι εἰς αὐτὴν ἀνταλλάσσονται τὰ δῶρα καὶ ἐπιδείκνυνται τὰ ἐξωθεν ἀποσταλέντα. Καὶ τί φιλήματα, τί σφιγξίματα χειρῶν πρὸς

εὐχαριστίαν! τί ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλιξέως! ποῖαι ἐκρήξεις χαρᾶς! καὶ πόσα δάκρυα τοιαύτης πολλάκις! Τὴν δ' ἐπιούσαν ἐξκολουθεῖ ἡ ἀένανος κίνησις τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν, καταφόρτων καὶ διανεμουσῶν τὰ εἰς πακέτα ἀλλαγθέν φθάσαντα δῶρα, καὶ ἀρχεται ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῶν δώρων ἢ ἐπίδειξις, παρατεινόμεναι μέχρι τοῦ Νέου ἔτους.

Ἄλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς ἄλλη πάλιν κίνησις. Τὰ λιθογραφεῖα, τὰ χαρτοπωλεῖα καὶ τὰ ἀνθοπωλεῖα εὐρίσκονται εἰς τὸ ζεῖθ τῶν ἐργασιῶν. Κατασκευάζουσιν ἐπισκεπτήρια, ἀνθοπλέκουσι συγχαρητήρια καὶ ἐκθέτουσιν εἰς κοινὴν θέαν τὰς χαριστάτας ἐκεῖνας πεποικιλμένας χάρτας, πολυχρόμους ἢ ἐπιχρῶτους, μετὰ εἰκόνας ἢ ἀνθέων, στίχων ἢ ἐπιγραφῶν, αἰσθηματικῶν, σατυρικῶν, εὐφυλόγων σεμνοτύφων. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἐπιγράφονται οἱ φάκελλοι καὶ παραδίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ δέματα. Εἶναι ἀπίστευτος ἡ ἔνεκα τῆς ἀποστολῆς τῶν συγχαρητηρίων τούτων ταχυδρομικὴ κίνησις τῆς πρωτοχρονιάς. Ἀναδιβάζουσιν εἰς δεκατρία ἑκατομμύρια παραλαβῶν καὶ ἀποστολῶν τοιούτων τὸν ἐκ τῶν ταχυδρομείων τοῦ Βερολίνου μόνον διελθόντα ἀλληλογραφικὸν τοῦτον κατακλυσμόν. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν Βερολίῳ, ὅστις δὲν ἔλαβε ἢ δὲν ἀπέστειλε κατ' ἐλάχιστον ὄρον πλείονα τῶν πέντε. Ἰπῆρξαν μάλιστα πλείστοι οἱ παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου πλείονα τῶν δύο λαβόντες· πρῶτον τὸ ἐπισκεπτήριον, καὶ εἴτα τοῦλάχιστον μίαν χάρταν μετὰ εἰκόνας ἢ ἀνθέων ἐμφαντικῶν σημασίας, μετὰ εὐχῶν ἢ στίχων ἡρμωμένων εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ παραλήπτου. Καὶ ἀμέσως ἀρχεται ἡ ἐργασία τοῦ νοῦ, ἵνα μαντεύσῃ τὸν ἀνώνυμον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀποστολέα.

Καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἡ ἑορτὴ ἔχει ἰδιόζοντα τύπον. Τὴν παραμονὴν ἑορτάζουσιν ἐν ταῖς οἰκίαις τὸν ἅγιον Σιλβέστρον ἐν φαιδρότητι καὶ διαχύσει, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν χαρτοπαιξίαις ὡς παρ' ἡμῖν, ἐν σπουδαῖς οἴνου διὰ τὸ ἔκτατον καὶ πότῳ φλογίζοντος πουντσίου, ἐν ἄσμασι καὶ χοροῖς, ἐν χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ. Ὀλίγον δὲ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τοῦς γαργαλίζοντας βαλλισμοῦς τοῦ Στράους ἢ τοῦ Σοπίν, διαδέχεται ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἢ κρούσις θρησκευτικοῦ ἄσματος, καὶ ἡ πρὶν γελόσσα κλειδοκυμβαλίστρια ἐν κατανύξει νῦν συνοδεύει τὰς φωνὰς τῶν συντρόφων της, ψαλλουσῶν ἐν ἐκστάσει ὕμνους θρησκευτικούς.

Καὶ μόλις ὁ πλήρης συγκινοῦντος μέλους ὕμνος τελειώσῃ, ἢ πρὸς μικρὸν ἀνασταλεῖσα εὐθυμία ἐκρήγνυται θεοευσθεστέρα καὶ νέαι σπονδαὶ ἀποχαιρετίζουσι τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀπερχομένου ἔτους.

Ἄλλ' ἤδη σημαίνει μεσονύκτιον. **Prosit neujahr!** (Εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος!) βροντῶδες ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων, ἐνῶ αἱ δεσποινίδες ἀναβαίνουσαι ἐπὶ ἐδρῶν πηδῶσιν ἐν χαρᾷ, ὅπως ἐν χαρᾷ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ νέον ἔτος, καὶ τὰ ἀγνιοπαῖδα χυνόμενα εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκκωφάνουσι τοὺς διαβάτας διὰ τῶν ἀγρίων φωνῶν των. Αἱ σκηναὶ ἀμέσως χωρίζονται ὅλως διάφοροι ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἐν τῷ οἴκῳ μὲν κομίζεται ἐπὶ τῆς τραπέζης λεκάνη πλήρης ὕδατος καὶ κλεῖς εὐμεγέθης καὶ πύραυνον λαμπυρίζον καὶ τεμάχια μολύβδου ἰσομεγέθη. Ἐκαστος τῆλει ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐντὸς μεγάλου κοχλιαρίου τὸ ἑαυτοῦ μολύβδοτεμάχιον καὶ ἐκκενοῖ αὐτὸ διὰ τῆς αὐτοεἰδοῦς λαβῆς· τῆς κλειδῆς ἐν τῷ ὕδατι ὅπου λαμβάνει ποικίλα σχήματα. Εἴτα δὲ ζητεῖται τὸ προσομοιάζον τῷ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξαχθέντι ἀπειφυγμένῳ μολύβδῳ. Διότι ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ἐξαπατάται ἢ τοῦ νέου ἔτους τύχη. Καὶ ἐὰν φερ' εἰπεῖν ὁ μολύβδος

μῆς δεσποινίδος ἐσχηματίσθη κατὰ τύχην εἰς εἶδος οἰνὸς καὶ πώγωνος, οἶνει εἰς μορφήν ἀνθρωπίνην, δὲν χρειάζεται μεγάλη μαντικὴ δύναμις διὰ νὰ προσέπη τις ὅτι ἀφείκταις θὰ ὑπανδρευθῇ κατὰ τὸ νέον ἔτος. Καὶ οὕτω αἱ παραδοξώτεραι ἐξηγήσεις συνοδεύουσι τὴν ἐκ τῆς λεκάνης ἐξαγωγὴν τοῦ μολύβδου ἐκαστοῦ ἐν μέσῳ γελῶτων φαιδρῶν καὶ εὐθυμίας ἀπροσπονήτου καὶ ἀφελείας εἰλικρινοῦς.

Ἄλλ' ἐν ταῖς ὁδοῖς ἡ σκηνὴ εἶναι ποικιλωτέρα. Τὰ «Καλὴ πρωτοχρονιά!» ἐκβάλλονται ἀγριώτερα ταρασσόντα τὰ νεῦρα τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων. Καὶ ἐδῶ μὲν συνάθροισις ἀντισσηπτῶν περὶ τινὰ ἀνακαλυφθέντα ἰουδαίων, ἐκεῖ δὲ ἄλλη ἀντικυλινδρικῶν περὶ τινὰ συναντηθέντα ὑψηλὸν πῖλον, οὐδὲ κυλίνδρους οἱ γερμανοὶ καλοῦσιν. Ἐν ἀμφοτέροις δὲ ταῖς περιπτώσεσι τὸ μαρτύριον εἶναι πλήρες. Εἴτε ἀπόγονος τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς συναθροίσεως, εἴτε στίλβων κύλινδρος τοῦ ἀρίστου ἐργοστασίου, ἡ τύχη δὲν ἀλλάσσει, ἀλλὰ θ' ἀποτυμπανισθῇ καὶ θὰ μωλωπισθῇ, θὰ ραβδοκρουσθῇ καὶ θὰ γρονθοκοπηθῇ. Σπανίως δύναται νὰ τὸν σώσῃ ἡ παρέμβασις τῆς ἀστυνομίας.

Διότι καὶ αὕτη ἡ ἀστυνομία καθίσταται ἀντικείμενον σκαπτικωτάτων σκηνῶν. Οὕτω πολυάριθμοι φοιτηταὶ ἀρχίζουσι νὰ φωνάζουσιν ἀγρίως ἐν θέσει κεντρικωτάτῃ :

— Βοήθεια! βοήθεια!

Καὶ ὅταν φανῶσιν οἱ πανταχόθεν ἐν καλπασμῷ ταχεῖ καταφθάσαντες ἐφιπποὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες λαμβάνουσι κατὰ πρόσωπον ἐν φαιδρότατον καὶ ἐν χορῷ δυνατὰ ἀπαγγελλόμενον :

— **Prosit neujahr!** (Καλὴ πρωτοχρονιά!)

Ἐφέτος ὅμως τὸ νέον ἔτος εἶχε διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐκκακτον σημασίαν. Ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς πολίτου καὶ ἀκαταγωνίστου ῥήτορος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας τοῖς ἐχθρίσις γλυκυτέραν τὴν αὐγὴν τῆς πρωτοχρονιάς, αὐτὴν ταίτην ἦν ὁ Κάρολος Δίλκε εὐρεν ἐν τῷ λόγῳ του διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, πολὺ σκιερὰν. Μεθ' ὅλας τὰς αἰσθηματικὰς νεκρολογία· αἱ αἱ ἐφημερίδες των ἐδημοσίευσαν, ἡ γὰρ αὐτῶν δὲν ἀπεκρύπτετο. Αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἰδίτασε νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ ἀπροκαλύπτως. Στρατιωτικὴ ἐξοχότης, ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του, ἐβεδαιούεν τῇ οἰκίᾳ τῆς κ. Φανῆς Λέβαλτ, τῆς πεφνημισμένης γερμανίδος μυθιστοριογράφου, ὅτι ὁ λευκόβριξ αὐτοκράτωρ ἐν παιδικῇ χαρᾷ ἀνήγγειλε τοῖς περὶ αὐτὸν ὅτι «διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέτα ἐξησφαλίσθη ἡ εἰρήνη τοῦλάχιστον δι' ἓν ἔτος»!

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰ ἐπίσημα λόγια ὅταν ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ἡμιπέσημα γραφόμενα. Ἐκ τῶν μάλλον συμπαθῶς σκιαγραφησάντων τὸν ἀπαράμιλλον ἄνδρα τῆς revanche ἡμιπεσίσμων φύλλων, ἐν μὲν ἔγραφεν ὅτι διὰ τοῦ θανάτου τούτου ἐξησφαλίσθη ἡ ἡσυχία τῆς Γερμανίας τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἄλλο δὲ ἀπεθαύμαζε τὰς ἀνεξερευνητοὺς βουλάς τῆς θείας προνοίας, ἧτις ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀφῆρπασεν ἀπὸ τοῦ γήϊνου κόσμου τοὺς τρεῖς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῆς Γερμανίας, τὸν Γαριβάλδην, τὸν Σκοβέλεφ καὶ τὸν Γαμβέταν!

Δὲν γνωρίζω ἂν τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέτα χάραν ἔσχεν ἀρορμὴν ἢ ψιθυριζομένη ἀσθένεια τοῦ αὐτοκράτορος. Περὶ τούτου αἱ ἐφημερίδες τηροῦσιν ἀπόλυτον σιγὴν. Οὐχ ἦσσαν, καίτοι εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν ἀπέθανεν οὕτως, ὡς διεδόθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀνέγραψεν ὁ **Figaro**, φαίνεται ὅμως ἐπίσης βέβαιον ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ οὐχὶ σοβαρᾶς ἡμιπληγίης παραλυσίας ἐλαφρῶς τὸν ἓνα τῶν βραχιόνων του.